



ANDORRA  
SOSTENIBLE

# TRISTAINA I LA FÀBRICA DE L'AIGUA



6 AIGUA NETA  
I SANEJAMENT



Conte extret del taller d'Andorra Sostenible "Tristaina i la fàbrica de l'aigua" i adaptat a la situació actual (coronavirus).

**El conte explica el funcionament del cicle de l'aigua i com fer un bon ús d'aquest recurs.**

Adreçat a alumnes de maternal i de 1er cicle de primera ensenyança (de 3 a 8 anys).

Enllaç del vídeo del conte: [Tristaina i la fàbrica de l'aigua](#)

La Tristaina, és una nena de 5 anys.

Viu a Ordino i es diu com els llacs que té a prop de casa.

I es que des de ben petita li encanta l'aigua, es pot passar hores mirant com córrer l'aigua dels rius.

La Tristaina, com tots nosaltres, no pot sortir al carrer perquè a fora hi ha un virus molt dolent, i sap que per lluitar contra aquest virus s'ha de rentar les mans. I això va fer, va anar cap al lavabo disposada a rentar-se les mans. La seva mare li ha explicat que perquè quedin ben netes ha de cantar la cançó que canten quan celebren un aniversari i rentar-se-les fins que s'acabi.

La Tristaina va obrir l'aixeta, es va començar a ensabonar les mans i mentrestant cantava: MOLTES FELICITATS, MOLTES FELICITATS.....

Quan la cançó va acabar la Tristaina va tornar a començar mentre jugava amb l'aigua, amb l'escuma, era tant divertit rentar-se les mans!



—Com és possible que sigui tan fàcil?... Només cal obrir l'aixeta i surt aigua!—

A la Tristaina sempre li havia intrigat d'on surt tanta aigua, i on deu anar a parar. De cop i volta va sentir una veueta.

—Ei, ei! Has vist com m'has deixat? A mi que m'agrada anar neta i polida! I a sobre, vinga a gastar aigua!—

La Tristaina va mirar per totes bandes buscant d'on sortia aquella veu. Qui parlava? Aquella veu sortia de les seves mans!

—Qui ets? On ets?— va dir mirant-se les mans plenes d'escuma.

—Sóc la gota Ota, la princesa de les gotes d'aigua. I mira, ara estic aquí barrejada amb tota aquesta bromera bruta. Quin fàstic!— va dir la goteta tota enfadada.

Una gota que parlava! La Tristaina estava meravellada.

—Ho sento, Ota, jo no et volia embrutar. És que hi ha un virus perillós i amb aigua sabó desapareix. Sempre em rento les mans per no posar-me malalta!—

—I jo, què? Cal que gastis tanta aigua? No saps pas la feinada que m'espera, ara!—

—Ves a la fàbrica de l'aigua.—

—Quina fàbrica?—

—Sí, allà d'on surt tota l'aigua. Allà et rentaran.— va dir la nena.



—Ui ui ui... em sembla que tens un bon embolic al cap.

No és tant fàcil com et penses! <https://youtu.be/A5YJHTE1G9W>

Vols conèixer la nostra vida?— va preguntar la gota Ota.

—I tant, però com ho farem? Tu ets tant petita i jo tant gran.—

—Cap problema! Espera't i ho veuràs, no tinguis por.—

La gota Ota va esquitxar la Tristaina amb una mica d'aigua, i d'aquesta manera la nena es va convertir en una gota d'aigua.

De sobte, va quedar barrejada amb un munt de gotes més.

—Ens espera un llarg viatge. Estàs preparada?— va dir la gota Ota.

—Sí, sí, què haig de fer?— va demanar la Tristaina.

—Segueix-nos i no et separis mai de mi.—



La Tristaina i totes les gotes van començar a caure avall, avall... per les canonades de la casa; era divertit, com si anessin per un tobogan.

—Aquí tot està molt fosc. I quina pudor!— va dir la Tristaina.

—Aquesta és la pitjor part! Som al clavegueram. Aquí ens barregem amb tota la brutícia que ha anat a parar a l'aigua després de fer-la servir (caques i pipins, sabó, cabells, etc.) i per això fa tanta pudor.— va explicar l'Ota.

Després d'un llarg i pudent recorregut pel clavegueram van arribar a la depuradora.

—Ara hem arribat a la depuradora. Aquí ens rentaran ben netes. Fa una mica de pessigolles!—

Les gotes anaven pujant, baixant, donant voltes per la depuradora fins que van sortir per una canonada i van anar a parar al riu, una mica marejades.

—Oh, quin gust! Un altre cop neta! Ara em sento molt millor!— va dir l'Ota.

—Hem arribat al riu Valira.—


Allà al riu, s'hi estava molt bé. Feia un dia assolellat i totes les gotes anaven lliscant riu avall, envoltades de peixos, granotes i altres animalons del riu.

—Ep, tinc molta calor! Em sento una mica estranya...— va dir la Tristaina, que començava a enlairar-se cel amunt.

—No t'amoïnis; nosaltres, les gotes, podem canviar de forma— va explicar l'Ota.

—Quan ens toca el sol i ens escalfem molt, ens convertim en vapor, com el fum que surt de les olles, i pugem cel amunt. Així es formen els núvols.

Ara coneixeràs casa meva i tota la meva família.—



La Tristaina anava de sorpresa en sorpresa, no s'hauria imaginat mai que les gotes d'aigua viatjaven d'aquella manera. Sempre havia pensat que l'aigua sortia d'una fàbrica.

—Ara tinc una mica de fred. Què ha passat?— va dir la Tristaina, que tornava a ser una gota d'aigua.

—Aquí d'alt, als núvols, hi fa més fred. Quan el vapor es refreda, tornem a ser un altre cop gotes d'aigua— va explicar la gota Ota.

Els núvols primer eren molt blancs, com de cotó fluix. Llavors es van anar movent i ajuntant-se els uns amb els altres fins que van xocar amb una muntanya. Ara s'havien tornat molt negres, s'estava preparant una bona tempesta. De cop i volta va començar a ploure.

—Agafa't a mi ben fort, que baixem!— va dir l'Ota.

Van començar a caure cap a terra, mullant-ho tot: els arbres, les herbes... Van anar relliscant fins que van arribar a un altre riu, el Riu Tristaina, junt amb fulles i terra que havien trobat pel camí. De cop i volta, un tub els va xuclar.

La Tristaina estranyada va preguntar:

—I ara on som?—

—Ara hem arribat a les canonades de les cases, per aquí podem tornar a sortir per una aixeta.— va dir la gota Ota.

La Tristaina, després de fer una cara tota pensativa, es va adonar que portaven una bona estona fent tombs.

—Ah! Així sempre esteu viatjant!—

—Sí, no parem mai! És la nostra vida. És el cicle de l'aigua, com una roda que sempre dóna voltes— va dir la gota Ota.

I van començar de nou a giravoltar dins de les canonades i d'aquí van viatjar per una altra canonada llarga, llarga... Quan de sobte, algú va obrir una aixeta.

La Tristaina va sentir una veu familiar: era la seva germana!

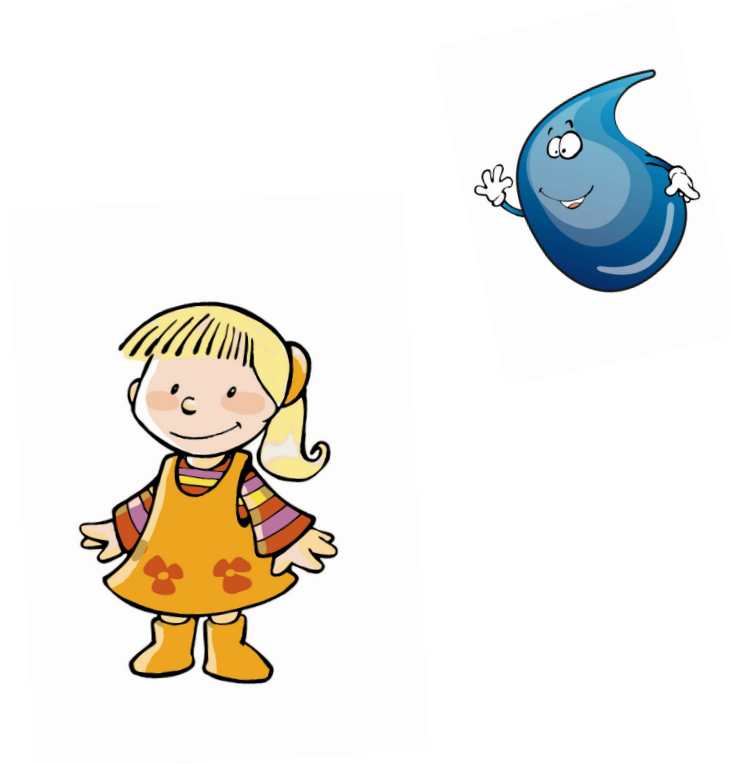
—Ota, Ota, atura't! Vull tornar a casa!—

L'Ota va somriure i, amb una altra esquitxada, va convertir la seva companya un altre cop en una nena, i la Tristaina va caure de cul al lavabo de casa seva.

—Adeu Tristaina! Pensa en nosaltres quan obris l'aixeta, no juguis amb l'aigua i no la malgastis embrutant-la!— li va dir la gota acomiadant-se.

—Adeu! No us oblidaré mai!— va dir la Tristaina.

Des d'aleshores, la Tristaina tanca bé l'aixeta quan acaba de cantar la cançó i no juga amb l'aigua quan es renta les mans, perquè sap que llavors totes les gotes han de fer el viatge tant llarg i complicat que li ha ensenyat l'Ota.



ANDORRA  
SOSTENIBLE

[www.sostenibilitat.ad](http://www.sostenibilitat.ad)

[andorrasostenible@andorra.ad](mailto:andorrasostenible@andorra.ad)

+376 603000